

Mircea Florin Caracaș

VINDECARE PRIN SCRIS

*Un jurnal al vindecării
prin acceptarea suferinței
pentru o renaștere – volumul II*

Cuprins

Capitolul I. VINDECARE PRIN SCRIS	15
Capitolul II. VINDECARE DE MELANCOLIE	27
Capitolul III. MECANISME PSIHICE PENTRU PROCESUL DE CREAȚIE	41
Capitolul IV. COMPORTĂRI PSIHICE	49
Capitolul V. GRĂDINA FIULUI MEU PRIMĂVARA, COLȚ DE RAI ȘI LOC BINECUVÂNTAT PENTRU VINDECAREA PRIN CREAȚIE	57
Capitolul VI. CITÉ DES SCIENCES. LA SEMAINE DU CERVEAU, 18-25 MARTIE 2017, PARIS	71
Capitolul VII. ENERGIA DE CREAȚIE ȘI DEMERSUL LITERAR. ENERGIA SPIRITUALĂ ȘI BOALA-STIMULENT DE CREAȚIE. FILOSOFUL HENRI BERGSON	79
Capitolul VIII. PUTEREA DE A SCRIE. JORGE SEMPRUN ȘI MAGNY	95
Capitolul IX. DEMERSUL POETIC	107
Capitolul X. POETICA ROMANULUI ȘI POLIFONIA DIALOGULUI	113
Capitolul XI. O VIZITĂ LA MUZEUL VICTOR HUGO DIN PARIS	123
Capitolul XII. VINDECAREA PRIN ROMANTISM. VICTOR HUGO „PREFAȚĂ LA CROMWELL.” FUNDAMENTELE Dramei romantice și ale romantismului	131
Capitolul XIII. MUZEUL VIEȚII ROMANTICE DIN PARIS. TEATRUL LUCERNAIRE ȘI PIESA „LES MISERABLES” DE VICTOR HUGO	139
Capitolul XIV. CASA MUZEU BALZAC DIN PARIS	151
Capitolul XV. CARACTERUL OMULUI DESCIFRAT PRIN SCRIERE. LUDWIG KLAGES	167
Capitolul XVI. O ÎNTÂLNIRE RECENTĂ LA PARIS CU FILOSOFUL JEAN STAUNE	181
Capitolul XVII. SOLIDARITATE	189

Capitolul XVIII. ZILELE DE PAȘTE LA CATEDRALA SF. ARHANGHELI DIN PARIS. „VIAȚA CA DAR” O CARTE EXTRAORDINARĂ A PROF. DR. CONSTANTIN BOGDAN.....	197
Capitolul XIX. GRĂDINI ȘI PARCURI ALE PARISULUI, LOCURI DE VINDECARE SUFLETEASCĂ	209
Capitolul XX. CREZUL DE O VIAȚĂ. GABRIEL GARCIA MARQUEZ – SCRISOAREA DE RĂMAS BUN DIN ANUL 2003.....	219
Capitolul XXI. TEATRUL FRANCEZ MODERN.....	231
Capitolul XXII. MEMORIA UNEI MESERII, CEA DE SCRITOR. STEPHEN KING ȘI GRAHAM GREENE.....	243
Capitolul XXIII. EDC – ENTREPRENEURS ET DIRIGÉANTS CHRÉTIENS DE FRANCE. VIITORUL CREȘTINISMULUI EUROPEAN. DIALOGURI ȘI INIȚIATIVE	253
Capitolul XXIV. ART-TERAPIE. PSIHOTERAPIE ORTODOXĂ	261
Capitolul XXV. O PLIMBARE DE DUPĂ AMIAZĂ PE MALUL SENEI ȘI ÎN CENTRUL PARISULUI.....	273
Capitolul XXVI. EMISIUNILE ȘI CONCERTELE DE LA CASA RADIO	285
Capitolul XXVII. SCRITORUL VASILE VOICULESCU	295
Capitolul XXVIII. ALTE GRĂDINI ȘI PARCURI DE VINDECARE SUFLETEASCĂ ALE PARISULUI. MONCEAU. DULCEAȚA UMBREI	303
Capitolul XXIX. INSULA PORTULUI CIREȘELOR, UN LIMAN DE VIS DIN DRAVEL	311
Capitolul XXX. FESTIVALUL ANUAL AL BIBLIOTECII NAȚIONALE A FRANȚEI – BnF.....	317
ALBUM FOTO PARIS	345

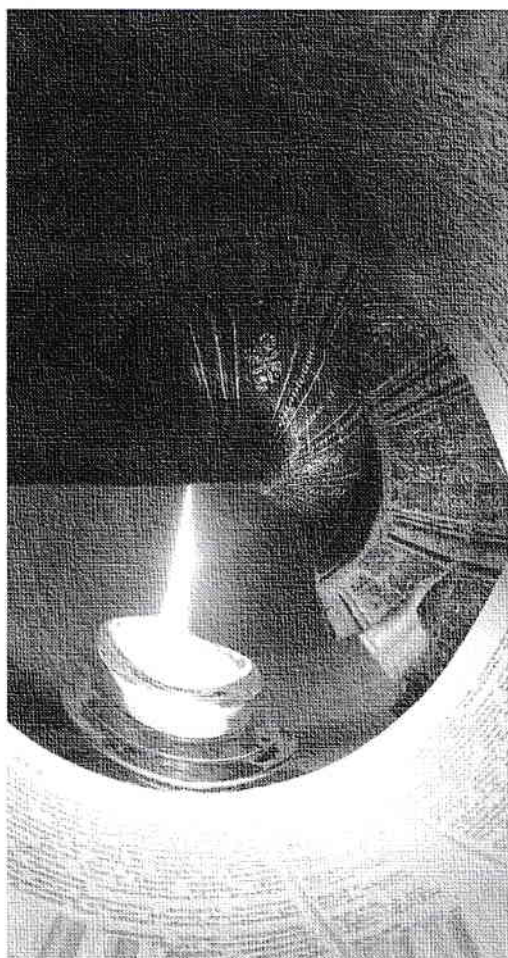
LBRIS

We know
books

CAPITOLUL I.

VINDECARE PRIN SCRIS

Inscripții

Vindecarea dorită de noi poate avea loc găsind:
focul, nebunia, fantezia, „curiozitatea scrierii”
ca sens vectorial, profund al creației, dar și recreației.

A începe să te vindeci, poate însemna
prima noastră realizare ca artist.
Munca, determinarea fermă, credința fierbinte
în Dumnezeu, ne vor permite să le aplicăm
în toate formele creației noastre.¹³

În epilogul Jurnalului „Drumul inimii către lumină”²¹ mă referisem la chemarea care o simt de la Dumnezeu de a continua această carte despre vindecare.

Am expus un drum de lumină, parcurs cu ajutorul lui Dumnezeu spre o situație de mai bună sănătate, în care nu m-am considerat victimă ci învingător!

Lupta mea continuă. Mi-am propus în această carte să dezvolt noi aspecte ale vindecării.

Într-unul din capitolele volumului I vorbisem de armonizarea vieții omului cu ordinea divină.

Cred că orice boală poate fi învinsă, chiar și bolile grele, considerate rare. De aceea voi expune momente de luptă în cadrul unui nou jurnal.

Nu există o metodă convențională pentru a învinge. Fiecare dintre noi își apropie calea pe care o simte că îi este cea mai

aproape. Mersul pe „drumul vindecării” îți dă un elan extraordinar, puterea de a înainta.

Atunci când simți că picioarele tale nu te mai țin, ți se ivesc noi puncte de sprijin.

Suferința este de natură să ne îndemne să creștem eforturile noastre pentru a înfrunta maladia. „Dar boala grea poate induce o anumită frică. O boală aparent fără scăpare îi poate face pe mulți oameni să se creadă eroii unei tragedii.”

Faptul că ești în pericol de moarte, pe muchie de prăpastie, boala ta a survenit pe neașteptate, cum s-ar zice s-a strecurat neanunțată și încearcă să profite de situația apărută, o face capabilă și să îți inducă o mare putere de luptă și de ce nu, de a învinge.

Un mare filosof al antichității Seneca, mărturisea: „Jumătate din tratamentul unui bolnav contează ca dorința a acestuia de a învinge”² citat în ¹³

Dorința de a birui boala grea poate deveni mai importantă ca tratamentul propriuzis care ți s-ar prescrie. Să învingi boala, bine-bine, dar cum să faci?

În mai multe din capitolele cărții anterioare, am descris unele căi legate pe de o parte de orientarea omului „spre lumină, cu lumină și din lumină”, aspecte legate de rugăciune, în special rugăciunea inimii, accesul la tainele creștine, rolul acestora asupra sănătății noastre, ș.a.m.d.

Sunt posibile anumite priorități pe care să le pui în aplicare.

Se știe că aflarea cât se poate din timp a bolii pe care o ai, are importanță în destule cazuri.

Ne temem să nu facem parte din cei care nu înving boala. Cancerul, leucemia sunt cu certitudine „a unsprezecea oră” a existenței noastre. Îți impun un timp specific – „timpul trezirii”.

Avem mare nevoie să ne trezim pentru a ne întări inima!

Ea, inima noastră este organul decisiv prin care comunicăm cu Dumnezeu. Are un creier al ei situat în nodulii atrio-ventriculari

stâng și drept, important deși nu cel mai mare. El trimite semnale la creierul mare, impune luarea multor decizii „centralei telefonice cuplat-decuplat” cum numește laureatul Nobel al secolului XIX, Henri Bergson – creierul mare.

Memoria celulară și memoria sistemică au rolul lor precis, la nivelul întregului nostru corp. Am relatat în primul volum al jurnalului aspecte legate de sistemul imunitar, transplanturi, pornind de la cele de „țesut lichid” sau cum se mai numesc cele de masă eritocitară până la cele de măduvă osoasă și organe importante. Am vorbit de „cunoașterea de sine nu cu mintea, ci cu duhul”, de hipermenzie, de sufletul animalelor. Ulterior, am discutat de fenomenul specific de chiralitate respectiv orientare optică, la lumină în interiorul organismului uman, favorizat și de medicamente care pot cataliza aceasta.

Am amintit de mutații genetice și riscuri de alterare a informației astfel, cu interpretări inclusiv teologice; de aici am continuat cu „chimie și viață în Adevăr Dumnezeiesc”, vindecarea prin Providența divină, prin educarea inclusiv autoeducarea cu inima și metode moderne de investigare.

Am relatat asupra ADN-ului și ARN-ului uman care nu există numai în nucleul celulei conform noilor descoperiri. De fapt întregul suflet este ADN-ul nostru conform cercetărilor actuale, iar acesta, conține trupul, conform celor afirmate de mari biologi ai lumii după anul 2000, prin experimente descrise atent în cărți valoroase.

Așteptăm mai departe miracole de la știință, dar supuse providenței lui Dumnezeu. Ne mobilizăm să trăim frumos viața rămasă. Miracolele se pot produce astfel în orice moment, inclusiv cu sistemul nostru imunitar.

Mulți medici se abțin să vorbească de „speranță” persoanelor atinse de o boală grea avansată.

Nimeni, aproape nici un medic nu poate prevedea cu certitudine, poate doar intui comportarea pacientului la o anumită boală. Nu îi poate garanta vindecarea. De cele mai multe ori doctorul vorbește doar de ameliorarea bolii. Medicii înțelepți nu fac niciodată previziuni.

Dar... există miracole!

„Nenorocirea care se abate asupra ta este tatăl tuturor miracolelor” spunea genialul William Shakespeare. Miracolul ți se poate întâmpla chiar și într-o fracțiune de secundă.

Am vorbit anterior despre câteva miracole petrecute sub ochii mei, la care am fost făcut părtaș prin puterea lui Dumnezeu, încă din copilărie.

Nu cred în ceea ce unii cercetători de acum numesc „victorii cuantice” și alte tipuri de astfel de interpretări, conform unei literaturi care abundă în prezent.

M-am referit cu putere în mai multe capitole ale Jurnalului „Drumul inimii spre lumină”¹ sau în cartea „33 de Poeme – Rânduri arse de iubire”³ la credința în Dumnezeu, la iubire, la faptul că Legea gravitației, a atracției universale, pentru tot universul, ea este de fapt „LEGEA IUBIRII”. Însuși numele acesteia, acela de atracție, spune totul celor care ar dori să cuantifice până și iubirea! Am vorbit despre un aspect nou sesizat „anticuantica iubirii”³, iar în „Pendulul celest” l-am continuat.

Dr. William Osler, un clinician reputat⁴ citat în ¹³, la începutul secolului XX, mărturisea cu titlu explicit: „Credința te va vindeca!”

Părintele Gherontie Puiu de la Mănăstirea Caraiman din Bușteni⁶ la care am ajuns prin puterea lui Dumnezeu, mai mulți ani la rând, spunea celor grav bolnavi la fel:

— Credința te va vindeca!

Apoi îți propunea un ajutor semnificativ, decisiv:

— Rugați-vă Maicii Domnului să vă dea mai multă răbdare și putere la rugăciune!

Credința în Dumnezeu este absolut necesară pentru a avea astfel participarea ta proprie, cooperarea la întregul proiect de vindecare. Altfel, tratamentul medicamentos va fi incomplet.

Vindecare, sau remisie?

„Referitor la vindecare, doar un spirit optimist se poate pronunța asupra acesteia”, spunea Michel de M’Uzan.⁷ citat în 13

În oncologie, utilizarea cuvântului „vindecare” este a unui „cuvânt tabu”. A vorbi de învingerea cancerului, a leucemiei, în fața medicului tău poate părea cu totul hazardat. El, medicul preferă să ne vorbească de remisie.

Pentru cei ce definesc remisia, aceasta este: „oprirea provizorie a simptomelor bolii noastre.” Cum să vorbești însă de posibilitatea de a învinge boala, să crezi cu tărie în învingerea acesteia, luptând cu toate forțele tale, dacă nu pronunți cu încredere și cuvântul vindecare?

Remisia implică reducerea momentană, o perioadă determinată de timp a răului din tine.

„Cu cât oamenii cred mai puțin, cu atât mai puțin ei înving”, spunea Saucisse Hygrade. Este din nefericire valabilă și reciprocă acesteia: „cu cât mai puțin oamenii înving, cu atât mai puțin ei cred.”

Se impune însă precizarea fermă: dacă Dumnezeu dorește cu certitudine să ierte păcatele tuturor prin mărturisire la duhovnic, căință, lacrimi, rupere de suflet și hotărâre de îndreptare, tot El, Dumnezeu va vindeca și ierta cu certitudine din marea Sa iubire și boala ta, o va lua de la tine.

Să fim permanent cu nădejde, să nu ezităm să ne dorim victoria, învingerea bolii, atunci când luptăm, cu argumentele faptelor noastre bune pe care Dumnezeu ne îndeamnă să le facem.

Victoria asupra bolii grele poate veni și din marea noastră certitudine interioară a necesității de a ne apropia astfel mai mult de Dumnezeu, de ceea ce vrea El de la noi.

Să gândesc despre mine ca despre un om aflat spre vindecare, cu acest vector prezent, ca persoană, nu ca individ, care continuă orice ar fi lupta. Aceasta este cred „filosofia” de reușită.

— Lupta lui continuă! îi mărturisise de curând, duhovnicul, sorii mele.

Să nu ne temem să utilizăm drept „vector” chiar cuvântul care ne permite să tindem să realizăm vindecarea, acela de vindecare.

„Dacă există un infern pe lumea aceasta, acesta se găsește în inima unui om melancolic” spunea din secolul al XVII-lea, Robert Burton.⁸ citat în 13

Melancolia este „locul tenebrelor”, al gândurilor negre. Fie și prin simplul fapt de a fi morocănoși, posaci, ca stare de morozitate minoră și pasageră, fie prin cea adevărată, dură, grea, numită de psihiatri „melancolie abisală”, plină de demoni, de dezgust asupra vieții, de ură chiar față de tine, o stare de disperare care te îndeamnă să evoluezi accelerat cu boala.

Marele poet englez Byron⁹ citat în 13 numea melancolia „câine negru”, în timp ce cunoscutul poet francez Gerard de Nerval¹⁰ citat în 13 o califica drept „soare negru”.

Cu două mii de ani înainte de venirea Domnului nostru Iisus Hristos, în antichitate, medicul Hippocrate explica boala prin variația unor humori. Numea „bilă neagră” melancolia, dar și cancerul.

Știința modernă găsește noi și noi explicații asupra bolii canceroase. Ultimii douăzeci de ani ai acesteia au adus pași imenși, pentru cei dispuși să se documenteze, să afle.

Ca efect: tristețea, supărarea, disperarea pot deveni factori cancerigeni, mai nocivi decât grăsimile, zaharurile sau decât tutunul...

Să lăsăm sufletul nostru să fie spălat de lacrimi! Lacrimile po-căinței, ale spovedaniei. „Boala canceroasă poate fi o boală a sufletului”¹¹ citat în 13

Spălarea acestuia, absolut necesară, ce are loc cu certitudine prin confesiune-mărturisirea sinceră cu rupere de inimă la

duhovnic și urmarea astfel a modurilor noastre de îndreptare și iertării certe, ce poate veni, doar de la Dumnezeu, va ușura chinurile noastre.

Altfel boala poate face posibil ca un om care își consumă cu putere toată supărarea sa, să se mistuie pe el însuși, să se auto-devoreze.

Ne reușind niciodată să plângă, poetul Zorn¹¹citată în 13, vedea tumoarea sa precum lacrimile întoarse, care i s-au oprit în gât și au format-o acolo; scopul lacrimilor este acela de a fi plânse, de a uda, a spăla eficient sufletul, iar acest scop la el nu era îndeplinit.

Lacrimile noastre, să ajungă la destinație, la capăt, să nu ni le înfrângem!

Funcția acestora este să spele, să curețe, să cauterizeze rănilor!

Părintele, mare duhovnic Ilie Cleopa, într-un interviu urmărit de mine pe net, vorbea la acel moment, nu departe de trecerea la cele veșnice de Oameni ai rugăciunii permanente, întâlniți în Athos, care udau permanent câte cinci batiste, pe care le storceau neâncetat. Există astfel de Oameni, în Grădina Maicii Domnului.

Odată recunoscută cu căință suferința noastră, nu avem nevoie să aducem lângă ea alta nouă, să continuăm să ne martirizăm. Este defapt o problemă de mare sinceritate în fața lui Dumnezeu, aceea de recunoaștere a greșelilor, păcatelor noastre. Pentru aceasta a venit Hristos-Fiul lui Dumnezeu acum două mii de ani.

Să redevenim copii exuberanți, capabili să râdă și să se joace, să trezim puternic acest sentiment de sinceritate, de puritate din noi!

Să conjugăm chimio-terapia, imuno-modulatoarele, pe care le putem primi, dacă vom fi vreodată supuși tratamentului cu acestea, cu cuvintele sfinte, rugăciuni terapeutice, pentru a se putea pune ordine în celulele noastre, a ajuta la producerea miracolului!

„Pacienții excepționali își manifestă voința de a trăi cu o eficacitate remarcabilă. Ei își iau propria existență în mâini, chiar dacă nu știu ce să facă și luptă permanent pentru a își regăsi sănătatea